

در امتداد مضحکه

با گذشت هر روز دامنهٔ افتضاحات مضحک در نمایشنامه های دولتوارهٔ افغانستان گسترده تر میشود. اگر انتخابات و دور دوم آن آغازگر آشکارای این مطلب بود، دیده میشود که اخذ رأی اعتماد برای کابینهٔ آقای حامد کرزی امتداد نمایشنامه را شاید در چندین پرده به تحقق رساند.

از یکجانب امریکا - ناتو با براه انداختن نیمه ستراتیژیهای جدید راهگشایی به طرف ستراتیژی اصلی میکنند و از جانب دیگر دولتوارهٔ افغانستان را با همه دستگاه پیوسته اش مصروف چنان بازیهای تاکتیکی میسازند که زمینه های خوب را برای تدویر اجلاس لندن در اواخر ماه جنوری سال فراهم ساخته و در آنجا بالاخر بنابر مداخلهٔ انگلیسهای دیر آشنا به تکمیل کابینهٔ آقای حامد کرزی توافق بعمل آید.

حال از وضع چنین معلوم میشود که در دادن رأی اعتماد به کابینهٔ آقای حامد کرزی **تا حد اعلی اصول دموکراتیک** در نظر گرفته میشود، زیرا بعد از رأی گیری کاملاً سری و علنی حتی به شمارش علنی، مصور و تأیید نهایی آرای داده شده پرداخته میشود. این شیوه، دموکراسی را در افغانستان در یک جایگاه

کاملاً بلند پایه یی قرار میدهد که در سایر کشورهای جهان همتای آن کمتر دیده شده است.

اگر سوال شود که آیا ادعای بالایی وارد است؟ جواب ساده است، البته که نه! بازیهائی که با دموکراسی در افغانستان صورت میپذیرد دفع الوقتهای مشخصی اند که به طول پروسه ها انجامیده و به مردم نمایش موجودیت عدم اعتماد را حتی در بین نماینده گان "انتخابی" مردم میدهد.

توجه میکنیم به پرده اول این نمایشنامه که امروز (دوم جنوری 2010) به پایان رسید. کابینه پیشنهادی آقای حامد کرزی (به استثنای وزیر امور خارجه و چند وزیر دیگری که هنوز تشکیل شان مورد تصویب نهایی شورای ملی قرار نگرفته است) که در ترکیب آن ۲۴ وزیر پیشنهاد شده بود، ۷ وزیر مؤفق به اخذ رأی اعتماد شدند و بقیه ۱۷ وزیر اعتماد نماینده گان مردم را بدست نیاوردند.

اگر بیاد داشته باشیم کابینه قبل از انتخابات اگست سال گذشته به عدم کفایت، رشوه ستانی، اختلاس و در یک مطلب به فساد اداری محکوم بود. ولی دادن رأی اعتماد به ۷ وزیر در کابینه جدید میرساند که ۶ وزیر از کابینه قبلی و یک وزیر جدید است. قابل تذکر است که وزرای تأیید شده همه در پستهای کلیدی قرار دارند و جالبتر آنکه از جمله شش وزیر تأیید شده به استثنای وزیر معادن که قبلاً وزیر تجارت بود، دیگران همه در پستهای قبلی شان به جا ماندند.

نظر به اصول باید نامزدهای جدید الی یک ماه معرفی و رأی اعتماد اخذ کنند. این امر مصادف است با ختم کار اجلاس لندن که بدون شک وزرای جدیدی ازین اجلاس معرفی خواهند شد که شامل بخش دوم رأی اعتماد و یا احتمالاً بخش سوم آن میباشند، زیرا هنوز هم کابینه اصلی معرفی نگردیده است و مهره های واقعی در پشت پرده به کار ادامه میدهند و هنوز تبعیت بدون چون و چرای شان را اعلام نداشته اند که در آینده نزدیک دسترسی به آن حاصل و همانطوری که از دور دوم انتخابات انصراف جستند با آقای حامد کرزی در تقسیم قدرت و پستها نیز توافق خواهند کرد.

مطلبِ خیلی ساده‌یِی را طرح میکنیم که از آقای عبدالله عبدالله و سایر رقبای آقای حامد کرزی در مبارزات انتخاباتی اخیر ریاست جمهوری سر و صدائی نیست. اگر تصور چنین باشد که آنان و به خصوص آقای عبدالله عبدالله اکنون در برابر آقای حامد کرزی شکست خورده و شکست را تأیید کرده و به اصطلاح وطنی ما دست زیر الاشه نشسته تا تقدیر برایش چه چیزی به ارمغان می آورد، چنین نیست!

با معذرت باید بگوییم که در هر بازی سیاسی ورق برنده در اخیر به میدان می افتد و دیگران سعی میورزند تا با تمام نیرو آن را دفع کنند. اگر کسی این واقعیت را رد میکند یکبار باید به گذشتهٔ قریب به بیست سال کشور نظر اندازی کند و جواب آن را دریابد.

حال باید بپذیریم که در امتداد مضحکه قرار داریم و منزلگه آن طولانی تر از آن است که ما حدس آن را میزدیم و میزنیم.